

Děti na tahu

9. 1. 2015

Talk show s prvky reality TV o rodině a výchově, ve které děti dostávají svůj hlas a říkají, co si skutečně myslí o svých rodičích, o vztahu s nimi a o všem, co považují za důležité. Výpovědi dětí s jejich typickou bezprostřední upřímností předkládá někdy více, někdy méně překvapeným rodičům moderátor Martin Dejdar. Na ČT1 každou neděli od 11. ledna v 18.00 hodin.

Spolužáci z jedné školy, ale z rozdílných rodinných zázemí, známkují v několika oblastech své rodiče a hodnotí tak jejich rodičovské dovednosti. Jedná se například o přísnost a důslednost anebo o společně trávený čas. V každé epizodě se ve studiu sejdou rodiče dětí z jedné třídy a sledují předtočené klipy, na nichž jejich děti bez zábran hovoří o normálním a někdy možná ne úplně normálním životě vlastní rodiny.

Pořad Děti na tahu realizovala Česká televize podle původního formátu společnosti Endemol *Grading Mom and Dad*. Každý díl obsahuje několik konkrétních dětských příběhů a nabízí tak unikátní příležitost dozvědět se, jak děti zvládají střídavou péči, jak prožívají například tak obecný jev, že na ně rodiče mají málo času, jak do jejich života zasahuje šikana, jak hodnotí život v péči prarodičů či jak je zasáhlo úmrtí člena rodiny. Společně s účastníky pořadu tak diváci prožijí chvíle radosti a úsměvné momenty, uvidí okamžiky lásky a dojetí, ale také zármutek a někdy i tíživé osudy jednotlivých rodin. Pořad také otevírá další důležitá témata spojená s rodinným životem a výchovou jako jsou alternativní způsoby vzdělávání, rozvody a nová partnerství, otázka trestání dětí nebo budování vzájemné důvěry. Diváci se mohou těšit také na speciální V.I.P. díl, ve kterém vystoupí mimo jiné Michaela Jílková, Tomáš Matonoha, Jolana Voldánová, Bořek Šípek, Kateřina Neumannová nebo Leona Machálková.

„Z toho formátu jsme měli tak trochu obavy. Dramaturgie našeho centra převážně komunikuje s plyšáky či kreslenými postavkami a najednou výzva: děti a rodiče! A i když ne nutně v antagonistickém vztahu, dalo se očekávat, že i takové situace mohou nastat, když budou děti hodnotit své rodiče či prarodiče, nové partnery nebo partnerky svých biologických rodičů. Zkrátka ty dospělé, se kterými žijí a kteří se o ně starají,“ říká dramaturgyně pořadu **Kateřina Krejčí**. Za první hlavní poznání, které štáb učinil během natáčení na dvanácti školách v Čechách a na Moravě,

označuje fakt, že rodina je dnes oproti minulosti velmi proměnlivý tvar. A přímo zaskočení byli tvůrci pořadu jiným zjištěním: všechny děti z rozvedených manželství chtěly ve svém „velkém tajném přání“ jediné – aby máma a táta byli zase spolu. „Při natáčení byla i spousta legrace a potkali jsme množství zajímavých, citlivých a obětavých dospělých i dětí. Zpočátku jsme měli obavu, jestli s námi děti ve věku devíti až dvanácti let budou chtít vůbec hovořit. Ale chtěly a povídaly si. S námi dramaturgy i s Martinem Dejdarem, který celý cyklus skvěle moderuje. Hovořily o tom, že na ně rodiče mají málo času nebo s nimi skoro vůbec nemluví. A totéž poté vepsali i do vysvědčení, které svým rodičům vystavily. Proto prosím všechny rodiče, aby se dívali na Děti na tahu. Díky tomuto pořadu budou mít šanci dozvědět se, co ve výchově dělají dobře či špatně a stát se těmi nejlepšími rodiči na světě,“ dodává **Kateřina Krejčí**.

„Otázka, jak definovat parametry dobrého rodičovství, není snadná,“ říká ředitel programu ČT **Milan Fridrich** a dodává. „Problém je možná i v tom, že si ji kladou převážně dospělí. Tvůrci pořadu Děti na tahu se rozhodli pro změnu dát prostor dětem, aby se vyjádřily ke kvalitám svých rodičů. A výsledky jsou skutečně ohromující: vtipné, svérázné, mnohdy až nečekaně a odzbrojujícím způsobem bystré, ale i dojemné glosy a reakce dětí. Děti na tahu otevírají také těžší témata, jako je střídavá péče, šikana, rozvody a další fenomény dětského světa, které se děti bytostně dotýkají a formují jejich vývoj, ale činí tak výsostně atraktivní diváckou formou, která nenudí. Pořad je důstojným příspěvkem České televize do veřejné diskuse nad měnící se podobou současné rodiny a přístupů k výchově.“

„Šel jsem do toho s tím, že to pro mě bude něco nového,“ říká režisér **Radim Špaček**. „Nikdy jsem nic podobného nedělal a k dětem vztah nemám, takže jsem to vzal jako výzvu, jestli se s nimi dokážu naladit na stejnou vlnu. A hrozně mě to chytlo a předčilo to moje očekávání. Báł jsem se, že lidi budou skrývat svoje emoce, budou se stydět a nebudou na sebe chtít nic říct. A byl jsem překvapený, že to není pravda. Děti byly příjemné, chytré, zvědavé a empatické, dospělí byli otevření. Několikrát jsme dokonce byli svědky úplných rodinných katarzí a situací, o kterých jsem si neuměl představit, že bych je v televizním studiu mohl někdy vidět.“

Druhý z trojice režisérů, **Pavel Nosek**, svoji zkušenost s natáčením popisuje takto: „Sám jsem poměrně čerstvý rodič, a tak jsem doufal, že se o dětech něco dozvím. A byl jsem opravdu překvapený, jak některé věci vnímají. Přesně vědí, co se mezi rodiči děje a skvěle dokážou číst situaci v tom, že když na ně nemáte čas anebo se jim dostatečně nevěnujete, tak je pak nejde obelhat jedním výletem. Nejvíc, co můžou dostat, je láska rodičů a jejich pozornost. Někdy mě to dojalo, někdy zarazilo a někdy až vyděsilo, jak může děti poznamenat, když to prostředí u nich doma z nějakého důvodu nefunguje. Bylo skvělé vidět a slyšet, co děti cítí a co říkají a konfrontovat to s tím, co si o tom myslí jejich rodiče. Doufám, že i pro rodiče to bude příležitost dozvědět se něco, co by se jinak nedozvěděli. Protože ten prostor, ve kterém si to můžou říct takhle napřímo, v běžném životě není.“

Manažer vývoje **Luděk Horký** o cyklu Děti na tahu říká: „Ten pořad by měl být především laskavý a přátelský. I když se samozřejmě pohybuje na hranici reality show, což je žánr, který je v ohledu, abychom někoho nezranili, velice choulostivý. Já jsem měl největší obavu, jak si lidé nechají nahlédnout do svého soukromí, což u nás, na rozdíl například do Holandska, kde tento formát vznikl, není zvykem. A byl jsem mile překvapen až lehce šokován, že to perfektně fungovalo. Myslím si, že se nám podařilo zaznamenat celou řadu pozoruhodných osudů, včetně takových, které kdyby se děly mně, tak bych se možná styděl se s nimi svěřovat.“

„Největší chyba je začít si myslet, že jsem dobrý rodič,“ říká Martin Dejdar.

Sám jste otec dvou dětí. Jaká je vaše zkušenost z natáčení pořadu Děti na tahu?

Nejdřív jsme přijeli do předem vybrané školy. Tam jsem se poprvé potkal s dětmi, které byly do natáčení už vybrány, a vyplnil jsem s nimi vysvědčení, které vystavili svým rodičům. A pak jsem si s každým děckem o těch známkách, které daly svým rodičům, povídal. S každým přibližně čtyřicet minut. S některými jsme pak i natáčeli medailonky. Buď u nich doma nebo na jejich nejoblíbenějším místě. Přibližně za měsíc pak děti i s rodiči přijely do studia České televize a tentokrát jsme už natáčeli pro změnu výhradně s rodiči, kterým jsme pouštěli výpovědi jejich dětí. Na závěr se pak všichni ve studiu potkali.

Je něco, co vás během natáčení vyloženě překvapilo?

Překvapilo mě přibližně dvě stě padesát dětí, se kterými jsem natáčel. A po tom téměř tři čtvrtě roce natáčení si myslím, že ten pořad je především o tom, co o sobě rodiče a děti vědí, co nevědí, co se domnívají, jaké jsou v jejich pocitech a názorech odlišnosti a jak vidí svět kolem sebe. Tedy z pohledu přibližně jedenáctiletých dětí a jejich rodičů.

Co je největší životní lekce, kterou vám coby rodiči udělily vaše děti?

Nemyslím si, že děti nám, rodičům, udělují nějaké lekce. A už vůbec nejde říct, co je největší nebo nejmenší lekcí, jakou nám děti udělily. Každý den, každý rok je to něco jiného.

Jakou jednu věc podle vás dobrý rodič nikdy a za žádných okolností nesmí udělat?

Začít si myslet, že je dobrý rodič.

Vedoucí projektu: Petr Hauzírek

Režie: Radim Špaček, David Sís, Pavel Nosek

Dramaturgie: Soňa pokorná, Lenka Vrbová, Kateřina Krejčí, Lucie Sehnalová

Manažer realizace: Viktor Průša

Manažer vývoje: Luděk Horký